

torwõttab. Sate sedda teinud, kũlwage
need iwikesed peäle ja katke neid mullaga;
siis sate rohkeste wilja toidussõks ja ello-
rõmuks. Hoidke ka põld hãsti, et
ei peãse lojuksed siise, egga keik wilja ei
rikku. Sai issa sedda weel rãkinud, siis
heitis hinge, ning nemmad matsid tedda
mahha.

Poiad nõud teggid issa sanna jãrrele,
lahkusid ärra, ja wõtsid need iwikesed
kõasa. Kui nemmad keik ollid paigale sanud,
igga poeg omma kõhta, siis wõttis wan-
nem need issa antud iwikesed, ja rãkis
ommas süddames nenda: Mis eest teeksin
ennesele ja male nenda haiget, et lähãksin
Ma poue hawama! Kũl pãike muudogi se-
met kossutab ja wihm tedda kastab, et ta
wõib wilja kanda. Kũlwas siis semet
harrimatta sõdi peäle. Nagu orras ei tou-
nud, egga kannud sõbt wilja. Siis pilkas
ja unustas wannem poeg kõggoni omma
isja andi.

Keikminne poeg, kes õhto pose lãinud,
kui ta senna olli sanud kus ta pididi asset
jãma, watis sedda kõhta et se wãgga illus
õlli, ja mõttes ommas süddames: Mis
eest teeksin issiennesele sedda kabjo et Ma poue
õllestruhniksin, ni kaua kui Ma mulle issi-
ennesest rohkeste omma kasso pakkub?
Wiskas siis iwikesed kõrwale ärra, ja
jãttis senna mahha. Kui ta nõud sai keik
felle Ma wilja ärrasõnud, siis wast teagi
issa semewilja mahha. Nagu se ei lã-
inud ennem; sest ellajãs olli iddud ärra-
nãrrinud, egga ta kũlwand muud kui pal-
jad kõllud. Temnagi pilkas issa andi, ja
unustas sedda hõpis ärra. —

Nõrem poeg teggi keik seddamõda kuida
issa kãsknud. Temma wallises parrema
põlloma, weddas sõnnikut peäle, kãrwas
tedda õmber, ja heitis semet mahha. Ning
seme iddanes ja kãswis ja kandis kũekũm-
nekordse wilja. Nendasõmmoti teagi temma
ka pãrrastagi mitto aastat; ning temma